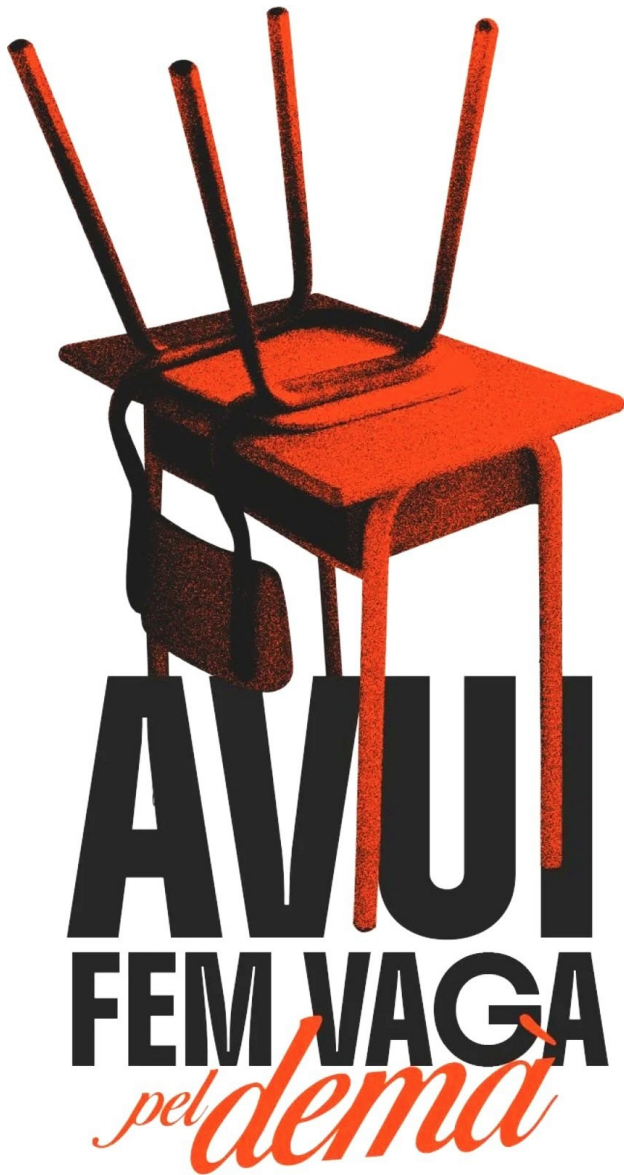

EL PREU DE LA DEMOCRÀCIA

La nova vaga de mestres

Diu l'un: "La raó és seva i tenen la força. Fins i tot els pares hi estan d'acord. Pot ser una vaga sonada, transcendental. Si segueixen així, el govern caurà".

I diu l'altre: "Si aprofitessin els dies de vaga per a estudiar alguna cosa..."

Hi ha un silenci. La majoria de la redacció té molts mestres a la família i el comentari no ha caigut bé.

Insisteix el primer: "El sistema educatiu està podrit, han deixat que es podris. Ja és hora que els mestres es plantin". És veritat: instal·lacions deficientes, ràtios, alumnes amb necessitats específiques, sous baixos... O sigui que el segon està a punt de cedir, però abans afegeix: "I no podrien fer vaga sense empenyar als altres? Tallar carreteres és l'única opció que troben els educadors dels bons costums? És culpa de la calor a les aules que els alumnes no entenguin el que llegeixen?"

Un nou silenci i, al final, l'acord democràtic d'escriure *el que sigui*, fins i

tot parlar de les discrepàncies de la redacció. El problema és que, amb tanta democràcia, no podem donar una guia única als nostres lectors, cosa que els pot afectar en el bon govern de les seves vides, i sobretot el problema és que no hi haurà paella després de la reunió. La redacció és molt sensible i la paella només es menja en temps de quòrum.

RUFÍAN, L'ALTRE CANVI CLIMÀTIC

Discurs polític trufat

Cal reconèixer que, en la seva llarga pròrroga d'estada al Congrés dels diputats, Rufián ha après a combinar idees polítiques amb la trista realitat d'un món en vertiginosa decadència. És una

mica el mateix que passa amb el canvi climàtic: la majoria es limiten a assenyalar-lo i molt pocs en precisen raons i conseqüències.

Després d'escoltar una intervenció de Feijóo, per exemple, et surt de la boca el renec, la burla i el sarcasme, de la mateixa manera que, davant un incendi que provoca l'evacuació de la població, et surt la ràbia i la impotència.

Ni la dreta serà vençuda amb humiliacions ni els canvis de la naturalesa es poden combatre amb romeries. Sembla que Rufián ho entén i en les seves intervencions desplega, a meitats proporcionals, seriosos avisos sobre la pujada al poder de la dreta extrema, així com possibles alternatives per a evitar que ho aconseguixin.

Afinar una mica amb les paraules té el seu avantatge i en tindria molt més encara si l'hemicicle de diputats l'ocupés gent mínimament preparada, capaç d'entendre, més enllà de l'ofensa personal, una frase completa. No

abunden aquests tipus de diputats, disposats a escoltar (en lloc de cridar) mentre el ponent parla, però, si no perdem la paciència i a Rufián li dona per allargar una mica més la seva estada a Madrid, es pot aconseguir. Tinguem fe.